

ชาติอ่อนแอ...เพราะเยาวชนถูกมอมเมา

ผศ.สุพล พรหมมาพันธุ์

คณะสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ รายวัน ฉบับวันพุธที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2552 หน้า 4

ทุกประเทศทั่วโลก ล้วนให้ความสำคัญกับเด็กและเยาวชนเป็นอันดับแรกๆ เพราะเชื่อว่า เยาวชนคือ ผู้ที่จะเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป หรือกล่าวสั้นๆ ได้ว่า “เยาวชนคืออนาคตของชาติ” เมื่อเยาวชนเป็นกำลังสำคัญและอนาคตของชาติแล้ว ทำอย่างไรจะให้เขาเหล่านั้นเติบโตขึ้นมาอย่างมีศักยภาพ สามารถดูแลบริหารประเทศต่อไปในภายภาคหน้าได้ สภาพแวดล้อมปัจจุบันมีสิ่งยั่วยุและมีแหล่งเป็นอบายมุข เกิดขึ้นรอบบริเวณโรงเรียน สถานศึกษา วัด ตลอดจนสถานที่ราชการ และหน้าค้าขายทวาร ในรัศมีไม่เกิน 500 เมตร เป็นจำนวนมาก เช่น ร้านขายเหล้า บุหรี่ ผับ บาร์ คาราโอเกะ อาบอบนวด ร้านเกม เป็นต้น ทำให้ไม่เอื้ออำนวยต่อการปลูกฝังสิ่งดีๆ ให้เกิดขึ้นกับเยาวชนได้ ในทางกลับกัน เป็นการมอมเมาเยาวชนหลงผิดติดอยู่ในบ่วงแห่งอบายมุข ซึ่งเป็นเหตุนำมาซึ่งการทะเลาะวิวาท เสียงดังรบกวน อุบัติเหตุ การคุกคามทางเพศ สร้างความเดือดร้อนให้กับสังคมเป็นอย่างมาก เฉพาะโทษของการดื่มสุราและของมีนเมาอย่างเดียวมีถึง 6 ประการ คือ (1). เสียทรัพย์สิน, (2). ก่อการทะเลาะวิวาท, (3). ทำให้เกิดโรค, (4). เสื่อมเสียเกียรติยศชื่อเสียง, (5). ทำให้ไม่รู้จักรถกาย และ (6). บั่นทอนกำลังสติปัญญา สำหรับข้อ 6 นี้สำคัญเพราะถ้าความคิดสติปัญญาถูกบั่นทอนด้วยของมีนเมา รวมทั้งยาเสพติดด้วย ทำให้ความคิดความอ่านไม่ฉลาดปราดเปรื่อง ไม่อาจคิดสิ่งดีๆ ที่เป็นแนวทางสร้างสรรค์ขึ้นมาได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ **ยอมทำให้ชาติต้องอ่อนแอ** อันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศในระยะยาว

ข่าวล่าสุด เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2552 ที่ผ่านมา มีนักศึกษาแคว้นฟิลิปปินส์ฐานมัดร้านค้าเกือบ 50 แห่งรอบมหาวิทยาลัยใกล้โรงเรียนทำผิดกฎหมายควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ลักลอบขายเหล้าให้เด็กในชุดนักเรียน โดยแอบห่อกระดาษก่อนใส่ถุง บางแห่งเป็นร้านขายยา ด้านเครือข่ายอาจารย์แกลงจี้รัฐเข้มงวด หลังบังคับใช้มาปีครึ่งยังไม่เห็นคนละเมิดถูกลงโทษในการแกลงข่าว “คลิบัติโอขายเหล้าให้ผู้ที่อายุต่ำกว่า 20 ปี และขายในห่อพัก (นักศึกษา)” นายชินนทร์ จันทรส ตัวแทนกลุ่มนักศึกษาสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง แกลงผลการออกสำรวจและถ่ายคลิบัติโอร้านค้าที่ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 54 ร้าน รอบมหาวิทยาลัย 10 แห่ง ได้แก่ ม.ธรรมศาสตร์ (ท่าพระจันทร์) ม.รามคำแหง ม.จุฬาฯ ม.รัตนบัณฑิต ม.เกษตรศาสตร์ ม.ราชภัฏสวนสุนันทา-สวนดุสิต ม.ศรีปทุม ม.หอการค้าไทย ม.รังสิต และ ม.กรุงเทพ (กล้วยน้ำไท) พบว่า 45 ร้าน หรือร้อยละ 83.3 ทำผิดกฎหมายโดยจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี ทั้งที่ผู้ซื้ออยู่ในชุดนักเรียน โดย 12 แห่งเป็นร้านในห่อพักเยาวชน และมีแห่งหนึ่งเป็นร้านขายยา ใช้วิธีห่อกระดาษเพื่อปิดบัง และทุกร้านอยู่ห่างจากมหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนมัธยมศึกษาไม่เกิน 500 เมตร โดยมีการถ่ายคลิบัติโอไว้เป็นหลักฐานทุกแห่งขณะที่มีผลสำรวจนักศึกษาในมหาวิทยาลัย 10 แห่งข้างต้น พบว่า นักศึกษาร้อยละ 51.6 ยอมรับว่าดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทั้งเปียร์ เหล้าสี และเหล้าขาว โดยมีเหตุผลว่าเพื่อนชวน ความสนุก และการเลียนแบบ ทั้งที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 68.6 ทราบกฎหมายห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่เยาวชนอายุไม่เกิน 20 ปี ขณะที่พบว่ามีการมีร้านเหล้าอยู่ใกล้สถานบันการศึกษา นำมาซึ่งปัญหาการทะเลาะวิวาท เสียงดังรบกวน อุบัติเหตุ และการคุกคามทางเพศ“เราพร้อมจะนำข้อมูลคลิบัติโอหลักฐานไปมอบให้กระทรวง

สาธารณสุข เพื่อเร่งรัดให้เกิดการดำเนินการเอาผิดกับผู้ทำผิดกฎหมาย โดยให้มีการบังคับใช้อย่างจริงจัง” กล่าวถึงด้าน รศ.ดร.ปริญญา เทวานฤมิตรกุล รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในฐานะหัวหน้าคณะทำงานแก้ไขปัญหาและการขายเหล้าบริเวณรอบมหาวิทยาลัย กล่าวว่า กฎหมายควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บังคับใช้มาแล้ว 1 ปีครึ่งแล้ว แต่ยังไม่เคยเห็นการลงโทษผู้กระทำผิดให้เห็นอย่างชัดเจน ทั้งที่โทษจากการขายเหล้าให้เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี จะสูงถึงจำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท และขอเรียกร้องให้ผู้บังคับใช้กฎหมายที่รับผิดชอบ ตั้งแต่กระทรวงสาธารณสุข ผู้ว่าราชการจังหวัดต่าง ๆ ดำเนินการอย่างเด็ดขาด เพื่อควบคุมไม่ให้เยาวชนถูกล่อลวงใจจนเกินสมควร และวิงวอนร้านค้าปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อเห็นแก่เยาวชน หากปฏิบัติได้อย่างเคร่งครัด จะลดปัญหาในมหาวิทยาลัยได้มากกว่าครึ่งหนึ่ง ที่ผ่านมาได้ส่งเรื่องไปยังกระทรวงสาธารณสุขแล้ว แต่ยังไม่เห็นความคืบหน้าแต่อย่างใด (<http://news.mcot.net>) ความจริงประเทศไทยเรามีพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 โดยมีรายละเอียดพอสังเขปดังนี้ คือ :

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ “**เครื่องดื่มแอลกอฮอล์**” หมายความว่า สุราตามกฎหมายว่าด้วยสุรา ทั้งนี้ ไม่รวมถึงยาดูดอกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น “**ผู้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์**” หมายความว่า บุคคลที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จนก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพร่างกายหรือจิตใจ โดยการดื่มนั้นมีลักษณะที่ต้องเพิ่มปริมาณมากขึ้น และเมื่อหยุดดื่มจะมีอาการแสดงของการขาดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในร่างกาย “**ขาย**” หมายความว่า ความรวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า “**โฆษณา**” หมายความว่า การกระทำไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็น ได้ยินหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ในทางการค้า และให้หมายความรวมถึงการสื่อสารการตลาด “**การสื่อสารการตลาด**” หมายความว่า การกระทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขายสินค้า บริการหรือภาพลักษณ์ การประชาสัมพันธ์ การเผยแพร่ข่าวสาร การส่งเสริมการขายการแสดงสินค้า การจัดหรือสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมพิเศษ และการตลาดแบบตรง “**ข้อความ**” หมายความว่า การกระทำที่ปรากฏด้วยตัวอักษร ภาพ ภาพยนตร์ แสงเสียง เครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าใจความหมายได้ “**ฉลาก**” หมายความว่า รูป รอยประดิษฐ์ กระดาษหรือสิ่งอื่นใดที่ทำให้ปรากฏข้อความเกี่ยวกับสินค้าซึ่งแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรก หรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้าและหมายความรวมถึงเอกสาร หรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้า ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น

มาตรา 27 ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสถานที่หรือบริเวณดังต่อไปนี้ (1) วัดหรือสถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา (2) สถานบริการสาธารณสุขของรัฐ สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลและ

ร้านขายยาตามกฎหมายว่าด้วยยา (3) สถานที่ราชการ ยกเว้นบริเวณที่จัดไว้เป็นร้านค้าหรือสโมสร (4) หอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก (5) สถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ (6) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง หรือร้านค้าในบริเวณสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง (7) สวนสาธารณะของทางราชการที่จัดไว้เพื่อการพักผ่อนของประชาชนโดยทั่วไป (8) สถานที่อื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ **มาตรา 29** ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์แก่บุคคลดังต่อไปนี้ (1) บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) บุคคลที่มีอาการเมึนเมาจนทรงสติไม่ได้ **มาตรา 30** ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์โดยวิธีการหรือในลักษณะ ดังต่อไปนี้ (1) ใช้เครื่องขายอัตโนมัติ (2) การเร่ขาย (3) การลดราคาเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการขาย (4) ให้หรือเสนอให้สิทธิในการเข้าชมการแข่งขัน การแสดง การให้บริการการชิงโชคการชิงรางวัล หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดเป็นการตอบแทนแก่ผู้ซื้อเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ หรือแก่ผู้นำหีบห่อหรือสลากหรือสิ่งอื่นใดเกี่ยวกับเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์มาแลกเปลี่ยนหรือแลกซื้อ (5) โดยแจก แถม ให้ หรือแลกเปลี่ยนกับเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ หรือกับสินค้าอื่น หรือการให้บริการอย่างอื่นแล้วแต่กรณี หรือแจกจ่ายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่งของเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ หรือเป็นการจูงใจสาธารณชนให้บริโภคเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ รวมถึงการกำหนดเงื่อนไขการขายในลักษณะที่เป็นการบังคับซื้อเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์โดยทางตรงหรือทางอ้อม (6) โดยวิธีหรือลักษณะอื่นใดตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ **มาตรา 39** ผู้ใดขายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์โดยฝ่าฝืนมาตรา 27 หรือมาตรา 28 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ **มาตรา 40** ผู้ใดขายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์โดยฝ่าฝืนมาตรา 29 หรือมาตรา 30 (1) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

แนวทางที่จะแก้ไขปัญหามอมเมาเยาวชน ซึ่งเป็นอนาคตของชาติได้ คือ ผู้บังคับใช้กฎหมายต้องเข้มงวด ดำเนินการจับกุมลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนอย่างเด็ดขาด, **มีการจำกัดพื้นที่ (Zoning)** ของร้านขายสินค้าเหล่านี้ให้อยู่ในที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะ, ต้องปลูกฝังจิตสำนึกของคนในชาติให้เห็นความสำคัญของเยาวชน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมคือประเทศชาติเป็นหลัก พร้อมปลูกฝังแนวคิดที่ดีถูกต้องอันเป็นสัมมาทิฐิ ไม่เห็นแก่ได้จนเกินไป เลี้ยงชีพด้วยแนวทางที่สุจริต ไม่เลี้ยงชีพด้วยแนวทางที่ผิด (มิจฉาอาชีพวะ) หรือมิจฉาอาชิวามี 5 อย่าง ได้แก่ (1). คำขายอาวุธ, (2). คำขายมนุษย์, (3). คำขายสัตว์สำหรับฆ่าเพื่อเป็นอาหาร, (4). คำขายน้ำเมา และ (5). คำขายยาพิษ แนวทางการเลี้ยงชีพที่ผิดนี้ นอกจากจะเป็นการสร้างตราบาปให้กับตนเองและครอบครัวแล้วยังส่งผลกระทบต่อสังคมประเทศชาติด้วย ดังนั้น **“เมื่อเยาวชนอ่อนแอ ชาดียมอ่อนแอชาดิกำลังสำคัญในการพัฒนา เมื่อประเทศชาติอยู่ไม่ได้ เราทั้งหลายก็ไม่อาจอยู่ได้คู่จเดียวกัน”**.

